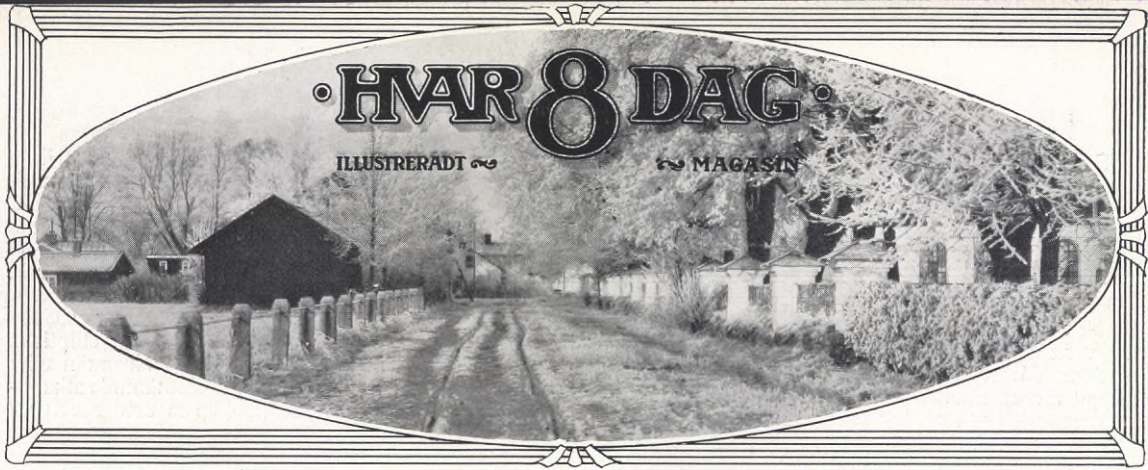

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VINTERBILD FRÅN HEDEMORA. — FOTO. GEHRMAN, HEDEMORA.

14:DE ÅRG.

DEN 12 JANUARI 1913.

N:O 15.

Foto John, Lund

Klubb. Bengt Silfverparva

Es. Tegner

ESAIAS TEGNÉR.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SILA

“Skarpsinnigheten och lärdomen äro hos Eder nära förtrogna med fantasien, och då dessa båda tråda upp i det offentliga, låna de stundom af denna förtrogna väninnas dyrbara smycken, ja, ibland hela dräkter. Ni har visat, att grundligheten är väl förenad med behaget och att en språkundervisning kan utan fara föras in på gränserna af ett vältalighets stycke”.

Aldrig ha ord af den officiella akademiska eloqvensen varit sannare, än dessa, då de af svenska akademien dåvarande direktör prof. Gustaf Ljunggren i Lund för en mansålder sedan riktades till den nyinträdande ledamoten, hans ämbetsbroder vid samma universitet prof. Esaias Tegnér den yngre. Hans inträdestal därvid hade handlat “om poesien språk”; i själfva verket är det detta språk, som talar ur allt hvad han författat, äfven om han egentligen aldrig idkat hvad man plägar kalla poesi. Ty hvad han uttrycker på detta poetiska språk, är inga diktersyner, inga drömbilder, inga tankehugskott; det är den renaste och skäraste lärdom, fast den dräkt, hvori han kläder den, kommer en att glömma, att det är en lärd professor, icke en lekande bard, som har ordet.

När *Esaias Henrik Vilhelm Tegnér*, inkallades i Svenska akademien, var det väl närmast denna till det underbara gränsande språkbehandlingsförmåga, som gaf anledningen. Sedan dess har han utom ytterligare prof på denna gjort en nationell insats, hvars egentliga betydelse först af kommande generationer skall till fullo kunna uppskattas; den nya *bibelöversättning*, hvilken man hoppas snart skola i officiellt godkänt skick framtråda såsom *Gustaf V:s kyrkobibel*. Väl är det egentligen bibelkommissionen, som äran af detta stortade verk tillkommer. Men den, som något känner till förhållandena, vet att den egentligen verksamma själen i arbetet på detsamma varit Esaias Tegnér, och man kan kanske t. o. m. gå så långt, att man kan säga, att de öfriga ledamöterna i kommissionen i förhållande till honom snarare varit återhållande än direkt främjande: de ha mot honom haft att företrädesvis betona betydelsen af den kyrkliga traditionens upprätthållande. Och detta arbete väl fullbordadt har Esaias Tegnér ej tvekat att i sin ålders höst gripa sig an med ytterligare en stor nationell uppgift: ledningen af *Svenska akademien ordboksarbete*. För detsamma har han visserligen allt från dess början aldrig någonsin stått främmande. Nu skall han dock efter Knut Fredrik Söderwall mera omedelbart därvid lägga handen. I hvad på honom ankommer skall han säkerligen med sin oerhörda arbetsförmåga göra allt för att påskynda detta betydelsefulla verks fortskridande. Hvad mera är, är naturligtvis dock den garanti för detsammans bibehållande vid högsta möjliga kvalitetsnivå, som ligger i hans namn. Med uppriktig fågnad hälsar honom det svenska folket välkommen på hans nya post!

Denna hälsning knyter sig nära till en bemärkelsedag i hans lefnad: Knutsdagen i år fyller Esaias Tegnér sitt sjuttionde år.

Den 13 jan. 1843 föddes han i Kjällstorps prästgård i Skåne, son till prosten och kyrkoherden därstädes Kristofer Tegnér, i sin ordning en son till den store skalden, och dennes maka Emma Sofie Kinberg. 1859 kom han som student till Lund och lade där tidigt i dagen sina ovanliga forskargåvor. Vid doktorspromotionen 1865 intog han sålunda första hedersrummet och förordnades samma år till docent i semitiska språk därstädes. Hans forsk-

ningsområde inskränkte sig emellertid långt ifrån till dessa och egentligen har han väl aldrig kommit sin vetenskapliga kallelse närmare än då han 1872 sattes att, som adjunkt, företräda ämnet jämförande språkforskning. 1879 förflyttades han härifrån till den ordinarie professorstolen i österländska språk.

Det är vid denna tid han utgifver ett antal i vida kretsar lästa och beundrade afhandlingar sådana som “Språkets makt öfver tanken,” “Om elliptiska ord,” “Om Svenska familjenamn,” “Normmän eller danskar i Normandie?” o. s. v. I sistnämnda afhandling ådagalägger han med tillhjälp af ortnamnen huru det än må ha förhållit sig med nationaliteten hos Normandiets nordiske eröfrare Rolf, det i hvarje fall hufvudsakligen varit danskar, skåningar och halvländingar som deltagit i invasionståget. Längre fram följde det intressanta och betydelsefulla arbetet “Om genus i svenska språket,” som rödjer upp i det häfdvunna, ensidigt från de klassiska språken hämtade föreställningssättet om genera i vårt språk.

Sistnämnda afhandling offentliggjordes i Svenska akademien handlingar. I akademien invaldes han redan 1882 och har där flera gånger fungerat som direktör. Sitt egentliga lifsverk tillträdde han två år senare, i det han 1884 inkallades i bibelkommissionen. Hvilket utomordentligt arbete han där utfört kan en hvar själf med fördel förvissa sig om genom att läsa hans härliga översättningar af t. ex. psalmerna eller de profetiska böckerna i gamla testamentet. I vissa fall har han väl blifvit fö emål för anmärkningar på grund af för stora eftergifter åt den nyare filosofien. Vackert besvarade han emellertid denna kritik vid 1903 års kyrkomöte. “I en af bibelns mest djuptänkta böcker”, sade han, “finnes ett märkvärdigt ord, som bibelkommissionen ofta haft anledning att tänka på under sitt arbete. I 13:de kapitlet af Jobs bok läser man en mening att icke ‘vara partisk för Gud’. Jobs vänner, som i hans lidanden sågo icke en präning, utan ett straff, trodde sig i sin fåkunniga nitälskan för Guds rättfärdighet nödsakad att anklaga Job för hemliga synder. Job, som själf begynt tvifla på Guds rättfärdighet, sade då: ‘Skolen I visa eder partiska för Gud eller göra eder till advokater för honom? Icke kan sådant ändas väl, när han håller räfst med eder?’

Om jag nu förmenar, att åtskilliga af de från religiös synpunkt framställda anmärkningarne mot bibelöversättningen kunna föranleda samma frågor som dem Job här gör, så vill jag därmed alls icke hafva sagt något hårdt ord om de personer, som framställt anmärkningarne. Jag är viss, att om dessa felat, så är det blott därför, att det icke ens fallit dem in, att man skulle kunna ‘vara partisk för Gud’. Men faktiskt kan man det, och just vid en bibelöversättning gör pietets känslan ofta sitt bästa för att locka tolkaren öfver på Jobs vänners sida. Och ju mera man har af denna känsla, dess större är faran, dess större mått af ärligt sanningsintresse kräfvades för att bilda nödig motvikt därtill.”

Yttrandet gifver en god inblick i de grundsatser, Tegnér i sin bibelöversättning följt. Det ger ock en fingervisning om den pietet, som därvid ledt hans hand. Få kyrkor torde äga ett motstycke till hvad den svenska kyrkan kommer att erhålla, därest den nu föreliggande proföversättningen upphöjes till kyrkobibel.

Ännu är Esaias Tegnér vid full vigör och arbetskraft. Mätte det länge varda honom förunnadt att verka till vår svenska kulturs fromma.

H. S. D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
 DET NYA MARKLIGA FORNFYNDET, armringar af guld.
 Den inre ringen är det senaste fyndet.

Kliché: Bengt Silfversparre.
 GÖTEBORGS ÄNKEMANSHEM.

Göteborgs änkemanshem, tillkommet genom en frikostig donation af fru Olof Wijk och sedan okt. i verksamhet, har nyligen invigts. Hemmet, det första i sitt slag i Sverige, är afsedt för arbetare med moderlösa, minderåriga barn. Det innehåller ett tjugotal lägenheter, som mot gängse hyra upplåtas till arbetarefamiljer där husmoder saknas, samt dessutom en krubbafdelning, i hvilken barnen, medan fäderna äro borta på arbete erhålla tillsyn och även mot billig afgift få intaga sina måltider.

*

"DJURSBORG", sedan 1860 jägmästarboställe vid gamla Ladugårdslandstull, ombyggt i början af 1880-talet, rivas i dagarne.

Den i höstas vid plöjning å gården Lilla Ryttes i Fole socken, Gotland, hittade armringen i guld har i dagarne införlivats med Historiska museets samlingar.

Ringen är ett fullständigt motstycke till den armring af guld, som år 1873 hittades i samma åker och hör, af allt att döma, liksom denna och en annan på samma plats anträffad slät guldring till en skatt, hvilken vid något tillfälle långt tillbaka i tiden här nedgräpts till förvaring.

Den nu funna ringen, hvilken anses häröra från tredje århundradet, har en vikt af 187 gram och är liksom det tidigare Folefyndet en s. k. ormhufvudring, d. v. s. ändarne äro formade som stiliserade ormhufvud och ornamenten äro i det närmaste af alldeles samma typ. Ringen representerar ett betydande värde.

Den lycklige upphittaren erhåller full ersättning för guldvärdet, 500 kr., samt dessutom, enligt gällande lag, ytterligare en åttodel deraf, eller omkring 60 kr.

Vattnet i Mälaren, som sedan någon tid stått osedvanligt högt, steg nyårsaftonen ytterligare och nådde påföljande dag så betydande höjd, att Stockholms hamnområde delvis öfversvämmades. Mälarhamnens kajer stodo på flera ställen under vatten, från Munkbrokajen försvunno de flesta ångarne, enär det på grund af det höga vattenståndet var omöjligt att här för-töja dem, vid Riddarholmskanalen gick vattnet öfver kajen och strömmade ner i källarne, på Mälartorget bildades en betydande insjö o. s. v. Stora områden vid Mälarens stränder äro öfversvämmade.

H. S. D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STOCKHOLM INFÖR ÖFVERSVÄMNING.

Kliché: Bengt Silfversparre.

TYRMAN ALBERG fastnade för landbacken, i samma stund han fastnade för sin Lovisa.

Lovisa ville inte höra talas om att ha en fästman eller make på sjön, och hvad hon inte ville höra talas om, var inte värdt att tala om heller. Det fick nog Alberg veta, när han vardt gift. Och grannarna kallade hans hustru aldrig annat än Envisa.

Envisa var ett bestämdt fruntimmer, och hon förankrade både i. d. styrmannen och barnen med, när de så småningom fyllde det täcka huset utom tullen.

Det var just vid tullen hon fick sin fästman att söka anställning, och när han väl fått den, så gifte de sig. Alberg hade mot unga sjömans sed lagt en smula på kistbotten, och Lovisa var inte heller barskrpad. Hon förde i boet ett ograveradt enväningshus, ett aktningsvärdt möblemang, linne och en del annat. Så hon ansåg sig ha rätt att sätta näsan en smula i vädret.

De fingo fem barn, två pojkar och tre flickor, men allt som de växte upp, måste Alberg lofva, att ingen af barnen finge ha sitt lefvebröd eller sin fästman på sjön.

Det var ett kinkigt löfte, men fru Envisa dref sin vilja igenom. Pojkarna fingo bra platser på fasta marken, och döttrarna gifte sig allesamman med icke-sjömän.

Hufvudskälet till Envisas motvilja mot sjöyrkena var, att folk på sjön ständigt sväfvar i dödsfara. Men hur det är, så dör folk på landbacken också, och det var just hvad som hände yngsta dotterns man, sedan de bara varit gifta i sju månader.

Då gick Elsa — så hette dottern — med barn, och det var naturligt, att hon återflyttade till föräldrarna och födde sitt barn hos dem. Den unga änkan tyckte inte om att vara sysslolös, och som hon gått i handelsskola och gubben Alberg hade förbindelser, så fick Elsa anställning på ett af kontoren vid hamnen.

Hon bodde fortfarande hos föräldrarna, och lilla Lisa växte upp som mormors och i synnerhet morfars förklarade gunstling. Gubben Alberg, som rätt nu var pensionsmässig, höll på att förlora tjänsten i förtid, emedan han försummade den för lilla Lisa.

Gubben måste vara med om både af- och påklädning, måste vyssa lillan i sömn, måste sjunga och prata med henne och satt mest hela frisöndagarna uppe på dotterns vindsrum och byggde korthus åt Lisa. Hade han bara vågat för "regeringen", skulle han täljt barkbåtar också.

Tre år räckte Elsas änkestånd, se'n började hon själf så smått slå fram om, att hon tänkte gifva sig.

— Mest för Lisas skull, sade hon urskuldande.

— Inte går det just någon nöd på Lisa, tyckte mormor Envisa, som sannt var.

Morfär sade ingenting, fortfor bara att gnola för lillan, men han bleknade, hvar gång Elsa åter bragte det nya giftermålet på tal.

Lämna Lisa ifrån sig, kantänka?

En söndag, då de åter berört det ömtaliga ämnet, framkastade han försiktigt:

— Du kan väl åtminstone lämna Lisa kvar hos oss, om du gifver dig!

Mormor drog litet på det, men var i själfva verket af samma åsikt.

— Den första tiden, kanske, den första tiden, sade fru Elsa för att inte i onödan bedröfva de gamla.

Elsa syntes nästan väl medgörlig de senaste

veckorna. Det var nästan, som om hon haft dåligt samvete. Och när hon talade om sitt tillämnade gifte, skedde det i en ton, som om hon haft något att be om förlåtelse för.

Hon undvek att gå närmare in på ämnet, och det gjorde ju de gamla också. För dem var omgifvet ingen sak att förhastat. Och de trodde alltjämt, att det skulle stanna vid prat — några år framåt eller så. Det var bara vanlig änklingtan, och det var minsann inte så godt om lämpliga karlar.

Så en lördagskväll kom dottern helt oväntadt på visit. Hon var ute på en spatsertur sade hon, och hon hade sin blifvande man med sig.

Om de ville råka honom — om han fick stiga in? Han hade stannat utanför grinden.

Gubben Alberg tittade genom krukfönstret och såg en ung och slank skepnad på andra sidan häcken.

Fru Lovisa betänkte sig.

— Han får väl komma in då, sade hon.

Och in hemtades Elsas nye fästman. Det var då en gentil karl, det kunde inte sägas annat. Han hade segelsällskapets mössa på det knollriga håret och handskar på händerna.

Han såg bra och trohjärtad ut. Hade något fåmält och myndigt i tal och later, så man kunde se, att det inte var någon spelevink.

Men han bar bockskägg på hakan och hade rakat bort mustascherna. Och när han drog af sig handskarna, då han satte sig, upptäckte fru Lovisa, att han hade blåa ankaren tatuerade på bägge de röda händerna.

— Hvad — hvad kan herrn vara för slag, undrade hon och aibröt kaffedukningen.

— Andre styrman, ångaren Vesta, kapten Johnson, redare Barck.

Svaret kunde inte vara knappare, om det skulle vara fullständigt.

Fru Alberg lät skeden med en skräll falla mot tefatet och spände ett par gamla hvassa svärmorsögon i fästmannen.

— Är — är han sjöman, frågade hon i en ton, som om han varit själfva stora sjöormen.

— Ja, maam, svarade styrmannen, som i åtskilliga år farit på England.

— Då — skrek gumman till — då blir det ingenting af med det här fästemannskapet!

Styrmannen teg men släppte inte "maam" med sin blåa, lugna blick, och han skiftade inte en min i sitt väderbitna ansikte.

Han afvaktade tydligen något slags förklaring, och det gjorde fru Alberg också, ty hon muhlade otåligt för sig själf, medan hon blängde bort i fönstervrån, där gubben satt och laddes betrakta de vägfärande.

Men då den gamle ingenting yttrade, fortfor fru Envisa i sin bistraste ton och utan att ägna ett ögonkast ens åt det halffärdiga kaffebordet:

— Nehej, det blir ingenting af. För — om jag skall säga sanningen rent ut, så vill vi inte ha in sjömän i den här familjen.

— Sää, sporde ändtligen den unge mannen, som fortfarande troget höll mössa och handskar i ena handen, — jag trodde, att farsgubben själf varit sjöman?

— Varit, ja, återtog den gamla — men det la' han bort, när han gifte sig. Vill styrman göra detsamma och skaffa sig syssla på land — då blir det en annan sak.

— Min plats är bra, sade andre styrmannen på Vesta kort — och jag trifs på sjön.

— Då — inföll ögonblickligen fru Envisa — kommer han inte att trivas på det här stället —

— Men mor då!

Det var dotterns första ord sedan fästmannens inträde.

— Och inte hos dig heller, tillade husets härskarinna med en befallande blick på dottern.

— Det blir väl min sak, svarade Elsa lågmäldt, men i tonen kunde modern känna igen sig själf.

— Kan *du* öfvertala styrman att bli i land, skyndade den gamla att tillägga — så — så har jag ingenting emot. *Han* ser ju hygglig ut.

— Och det är han också, skall mor veta, genmälte dottern — och jag blir vid honom, om han stannar på sjön eller i land och —

— Då kommer du inte här i huset, sade modern hotfullt.

Elsa reste sig.

— Jag kan gå medsamma, sade hon lugnt, men oböjligt, — och — och — vi ta Lisa med oss —

— Det — det — behöfs väl inte, invände gamle Alberg, som nu åter riktade blicken inåt rummet.

— Antingen, förklarade Elsa sitt ultimatum, — ber mor Alfred vara välkommen, eller gå vi alla tre på ögonblicket.

— Aldrig med min vilja, svarade fru Lovisa, gifte sig någon af mina döttrar med en sjöman.

Äre styrman reste sig och bockade tafatt, och med en rörelse, som om han gripit i en ratt, öppnade han dörren och steg ut.

Elsa bevärdigade ej föräldrarna med en blick. Hon skyndade uppför vindstrappan och in på sitt och Lisas rum. Den lilla sof redan, men väcktes och kläddes, och med henne på armen och det nödvändigaste i ett knyte vandrade fru Envisas dotter ner och ut samma väg hon kommit.

Ingen därefter bad henne stanna eller sade öfverhufvud ett ord.

På söndagen lystes det, och inom några veckor var fru Envisas dotter en sjömans lyckliga hustru.

I sitt föräldrahem satte hon ej sin fot, och fru Lovisa sade sig ingalunda sakna henne. F. d. styrman Alberg sade ingenting, men det gjorde han också konsekvent. Det var omöjligt att få ett ord ur honom. Sina fristunder tillbragte han mest utomhus eller uppe på dotterns öfvergifna rum.

Fru Lovisa hade ännu en välsignad sömn, men en natt vaknade hon i alla fall vid, att hon hörde någon gå på vinden. Hon lyddes och tyckte, det lät som hennes gubbes steg.

Och då stegen aldrig stannade, blef hon nyfiken. Han måtte ha gått upp på rummet igen, och det var där han nu trampade omkring. Trampade och trampade. Inbillade sig kanske, att han trampade sitt gamla styrmansdäck, eller hvad han inbillade sig. Det var rakt omöjligt att få en blund i ögonen med det trampet öfver sitt hufvud.

Fru Lovisa upp och i tofflorna och uppför vindstrappan så försiktigt som möjligt. Hon hörde nu, att gubben också mumlade någonting för sig själf.

Utanför dörren stannade hon och lyssnade. Jo, gubben pratade — pratade som med en liten, jollrande och gnolande, medan han ideligen trampade på i en takt, som om han sökt hålla jämna steg med ett barn.

Nu — nu sjöng han — nej, nu grät han för sig själf, snyftade och grät, som han själf blifvit barn på nytt.

Fru Lovisa förmådde inte längre stå ut med detta hams, utan ryckte upp dörren och mötte en underlig syn.

Där gick hennes gubbe halfklädd och ledde en

U. löjtn. å K. Flottan 82, komm.-kapt. I. gr. i res. 92. — Skeppsredare i Stockholm 86, verkst. dir. i Red.-a.-b. Sverige —

Kontinenten 96. Led. af Riksdagens Andra Kammar 1900—07, led. af handels- och sjöfartskommittén m. fl. Utnämndes till envoyé i Japan 1906.

G. O. WALLENBERG.
Envoyé — Tokio.
50 år 6 jan.

lappdocka vid handen, och dockan var förstas såklutad med alla Lisas små aflagda kläder.

När dörren rycktes upp, afstannade emellertid på en gång vandrigen, gråten och mumlet. Den gamle sökte hastigt gömma dockan bakom sin rygg.

Detta var då för galet!

Fru Lovisa visste inte, om hon skulle skratta eller gråta, men hon gjorde intetdera. Sade bara helt kort:

— Här går du och bränner ljus utan nytta...

Hvarpå hon hastigt blåste ut ljuslågan. Hon var ängslig kantänka, att Alberg skulle upptäcka tårarna i hennes egna ögon.

Men nästa morgon skickade hon bud på Elsa. Elsa kom och hade med sig sin tillfälligtvis hemmavarande man samt naturligtvis lilla Lisa.

Gubben Alberg, som tillbragt dagen bakom trädgårdshäcken, kom dem till mötes. Han upptäckte dem på långt håll, han hade ännu sjömanskikaren i blicken.

När han såg den lilla, störtade han emot henne med tre riktiga pojkskutt. Sedan satte han sig på huk midt i vägen och bredde ut armarna.

Och när lilla Lisa sprang i hans famn, lyfte han henne i vädret, ställde henne åter på fötter, lyfte henne igen, kramade henne och nästan dansade in med henne, medan tårarna runno utifrån hans skratande ansikte.

Men sedan fru Envisa hälsat dottern och mågen välkomna — med ett eller två knappa ord — måste hon stryka sin gubbe med handen öfver kinden. Och det hade inte hänt på de sista femton åren.

MEDDELANDE

till H. 8. D:s Medarbetare.

Skönlitterära bidrag,

hvilka städse i tur och ordning snarast granskas, HONORERAS OMEDELBART EFTER ANTAGANDE eller returneras i motsatt fall derest 20 öre porto åtföljt manuskript :: :: ::

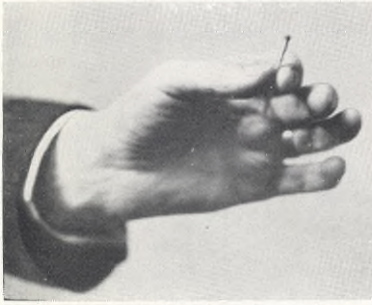
BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG

Redaktionen.

EFTER MIDDAGEN.

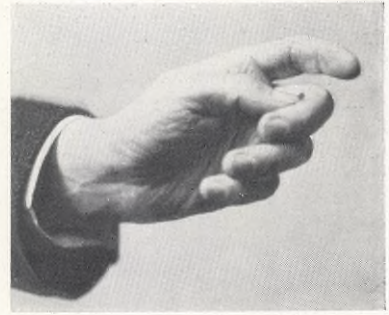
MAGISKA KONSTER UTAN APPARATER FÖR H. 8. D. AF HASSE Z.
(EFTERTRYCK FÖRBJUDES).

III.

Den försvunna tändstickan.

Denna konst utföres lättast af förlofvade eller gifta. Håll tändstickan i vänster hand så som bild 1 utvisar. Rulla den mellan fingrarna så att ni får den undra ändan in mellan vigselringen och fingret (bild 2). När ni hunnit så långt ger ni stickan en puff af tummen och den tar villigt plats på

baksidan af ringfingret. Samtidigt sträcker ni ut handen med skilda fingrar. Stickkan är försvunnen. Bild 3 visar tändstickans läge på baksidan af handen.

Rödt eller svart?

Bred ut en kortlek på bordet, kortens baksida upp. Låt någon blanda korten väl genom att skjuta dem under och öfver hvarandra. Ni utfäster er nu att efter order ta upp rödt eller svart kort. Man begär rödt. Ni tar rödt, man begär svart och ni lyckas lika väl — hur länge som helst.

Knepet som icke genomskådas så lätt, är rätt enkelt. Ni har på förhand skiljdt de röda och svarta korten. De röda böjer ni något inåt, så att de bli något kupiga då de ligga på bordet. Det är sedan lätt att skilja dem från de svarta, flata.

Att trolla bort ett mynt.

Håll myntet i vänster hand mellan tumme och pekfinger och grip öfver det med höger hands

tumme öfver och öfriga fingrar under myntet (se bilden). I samma ögonblick som högra handen är färdig att gripa myntet släpper ni detsamma i vänster hand som samtidigt vrides lätt uppåt. Öfvas rörelsen in framför spegel blir den absolut illusorisk och är det bästa sätt på hvilket man kan låta mynt och andra mindre föremål försvinna. Det försvunna plockas sedan fram hvar man finner lämpligt.

Myntet i tändsticksasken.

(Se nästa sida).

Visa en tom tändsticksask och dess fodral. Bägge äro tomma. Skjut in asken i fodralet, öppna igen och det ligger ett mynt i asken.

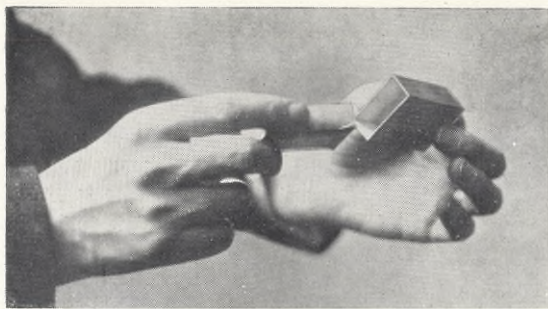
Förklaring: Då ni håller fodralet i venster hand, döljer ni myntet, en 10-öring, mellan tummen och fodralets öfversida. Då ni skjuter in asken kommer myntet helt naturligt på sin plats.

En öfverraskande kortkonst.

Ur en vanlig kortlek låter ni någon dra ett kort, hvilket som behagas. Kortet placeras i leken, som blandas af åskådaren och ni håller er under tiden fullkomligt skild från det hela. Ni ber nu åskådaren skarpt tänka på det kort han dragit, hvar på ni tar upp en klocka, öppnar till hälften boetten, och se, mot klockans innerlock visar sig i spegelbild det dragna kortet.

Det är verkligen ledsamt att behöfva afslöja en god konst. Men jag gör det endast för Er.

Då åskådaren drar kortet, *forcerar* ni det, d. v. s.

Myntet i tändsticksasken.

Den böjlige klockan.

ni låter honom dra det kort ni vill han skall dra. Saken är mycket enkel och med litet öfning lyckas konsten i de flesta fall, framförallt med damer. Ni breder ut kortleken och det kort som skall dras t. ex. spader fyran, lägges ungefär midt i leken. Obemärkt för ni kortet under den dragandes fingrar i samma ögonblick som han eller hon skall gripa korten. I nio fall af tio lyckas ni.

Nå, så är kortet draget, men hur kommer det i klockan? Inte heller så märkvärdigt. På insidan af boetten fäster ni en liten hvit papperslapp föreställande spader fyra. Dess spegelbild kastas mot innerlocket då ni sakta öppnar boetten.

Denna utmärkta konst utföres endast en gång på aftonen.

Att finna ett draget kort.

Skulle mot förmodan någon dra ett annat kort än det ni åsyftat vill jag rädda er äfven ur den situationen. Då kortet har dragits böjer ni omärkligt de öfriga korten, hvilket gör att då kortet åter instoppas i leken blir det lätt att hitta, rakt som det är, bland de böjda korten. Ni kan nu icke begagna klockan för att presentera kortet. Ni måste använda ett annat sätt och jag föreslår här ett: lägg ut 4 kort på bordet, däribland det dragna. Bed någon af de närvarande peka på 2 af korten. Befinner sig det dragna kortet bland dessa, låter ni dem ligga och tar upp de bägge andra. Är det dragna kortet ej bland de utpekade tar ni upp dem. Ni har nu 2 kort kvar och begär nu att man skall peka på ett af dem. Ni förtar nu som nyss: pekar man på det

En öfverraskande kortkonst.

dragna så tag upp det och visa det. Väljer man det andra blir resultatet det samma — man låter det dragna kortet bli ensamt kvar och visar upp det.

Den böjlige klockan.

Fatta klockan som bilden visar med båda händernas fingrar midt på urtaflan. För sedan klockan fram och tillbaka medan ni samtidigt böjer och sträcker fingrarna. Äfven en fullt nykter person får då det intryck att klockan låter böja sig, som vore den af gummi.

Annat sätt att låta ett mynt försvinna.

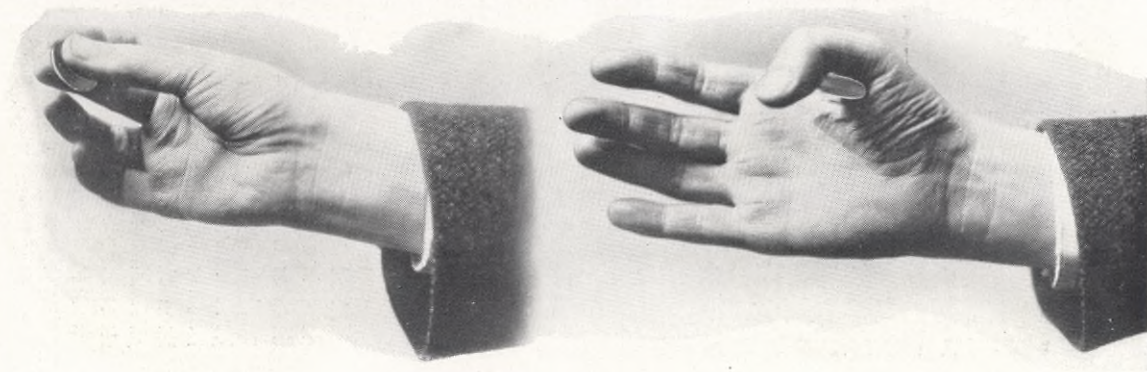
Fatta en enkrona eller under dåliga tider en femöring mellan tummen och långfingret. (Bild I.) Gör en rörelse som för att lägga myntet i vänster hand men för samtidigt hastigt myntet upp mellan tummens första och andra led. (Bild II.) Slut venster hand och illusionen är klar. Framtag sedan myntet t. ex. under vänster arm. Med litet öfning som lämpligen kan ske i rockfickan under promenad kan man uppnå stor skicklighet i denna manipulation.

Högra handen bör vridas så att tummen så litet som möjligt är synlig för åskådaren.

Den magiska tändsticksasken.

En tändsticksask som ligger på venstra handens öfversida reser sig och faller då man för högra handen öfver den. Rätt verksamt.

Förklaring: Lägg asken på handen, för ut lådan något och skjut den in igen hvarvid handens skinn fastnar mellan fodral och låda. När ni nu sluter handen reser sig asken, råtar ni fingrarna faller den igen.

K. SOCIALSTYRELSEN. GRUPPFOTOGRAFI FRAN DESS FÖRSTA SESSION.

Från v. till h. å bilden: BYRÅCHEFERNA: Yrkesinspektören T. FÜRST (chef för andra byrån: arbetarskyddsår.); fil. d:r N. E. BERGSTEN (chef för fjerdje byrån: socialstatistik m. m.); fil. d:r J. T. ANDERSSON (chef för tredje byrån: sjö-kasseväsen, understödsfören. m. m.); fil. d:r E. G. HUSS (chefens ställföreträd.; chef för första byrån: arbetsförmedl. och sociala frågor i allm.); STYRELSENS CHEF, fil. d:r G. H. ELMQUIST; TJENSTGÖR. SEKRETERAREN, byråing. J. A. E. MOLIN; SOCIALFULLMÄKTIGE: direktör A. H. VON SYDOW och riksdagsman A. H. LINDQVIST; BYRÅCHEF: V. Häradshöfd. L. P. T. RABENIUS (led. för lagärenden). Foto. för H. 8. D. af dess egen STOCKHOLMSFOTOGRAF.

NYA LEDAMÖTER AF RIKSDAGENS FÖRSTA KAMMARE. I.

K. Socialstyrelsen, som från och med detta år trädit i verksamhet, hade den 2 jan. sin första session i de för verket upplåtna lokalerna i Riksgäldskontoret. Sessionen öppnades med ett anförande af Socialstyrelsens chef dr

A. R. ROTH.
Häradsskrifv. — L'ungby. — Höger. KRONOBERGS LÄN.

C. D. R. HERMELIN.
Frih. Godsegare. — Fröllinge. Höger. HALLANDS LÄN.

B. JÖNSSON.
Landbrukare. — Röinge. Höger. HALLANDS LÄN.

C. MAGNUSSON.
Godsegare. — Löfsås. — Höger. ELFSBORGS LÄN.

H. Elmquist. Det nya verket, hvars för hela landet betydelsefulla uppgifter omfattas af dess namn och hvilka närmare framgå af ofvan angifna arbetsfördelning inom olika byråer, följes öfver hela landet med sympati och intresse.

BROKIGT UTOMLANDSNYTT.

KEJSAR WILHELMS NYÅRSPARAD: Kejsaren, kronprinsen, prinsarne Eitel-Friedrich, Adalbert, Aug. Wilhelm, Oskar och Joachim på väg till Tyghuset i Berlin där sedvanliga militära ceremonier ägde rum, bl. a. invigning af 18 nya fanor.

T. v. FOTO. TILL H. 8 D. FRÅN KONSTANTINOPEL: Militärrattachéernas j.-v.-vagn i turkiska högkvarteret Hadem köj, fotograferade ungefär samtidigt som underhandlingarne togo sin början mellan delegerade från turkiska och bulgariska högkvarteren. Dessa möttes i två järnvägsvagnar på neutral zon. Från vänster i vagnen synas svenske militärrattachén, samt engelska, rumäniska, spanska, franska och österrikiska attachéerna.

T. h. A. VON KIDERLEN-WÄCHTER, Tysklands utrikesminister. F. 1852. † 30 Dec.

Utrikesministern Alfred v. Kiderlen-Wächter afled utan föregående sjukdom den 30 dec. af hjärtförlämnning under ett tillfälligt besök i Stuttgart.

Född i Stuttgart 1852, ingick K. W. efter afslutade juridiska studier i württembergsk civiltjänst, beträdde 1879 den

BROKIGT UTOMLANDSNYTT.

FREDSKONGRESSENS I LONDON DELEGERADE PÅ JAGT för att fördrija uppskofstiden under väntan på Turkiets svar. Vår bild är tagen vid Burford-Bridge och visar bl. a. Bulgariens och Greklands ombud.

diomatiska banan och tjänstgjorde vid legationerna i Petersburg, Paris och Konstantinopel. 1888 kallades han af Bismarck till föredragande råd i tyska utrikesdepartementet, men aflägsnades snart nog från den framskjutna befattningen. Åren 1895—1900 sändebud i Köpenhamn, förflyttades han därifrån till Bukarest på grund af kejsarlig onåd. Här kvarstannade han till sommaren 1910, då han kallades att efterträda v. Schön som tysk utrikesminister. Som ledare af Tysklands utrikespolitik har K.-W. spelat en framträdande roll särskildt i Marockofrågan 1911. Det antages allmänt att det var just K.-W. som då skickade det lilla tyska krigsskepp till Agadir, hvilket höll på att tända en all-europeisk krigslaga. — Kiderlen-Wächters plötsliga död har väckt lifligt beklagande i Tyskland. Den tyska pressen ger enstämigt den bortgångne ett godt eftermäle och karakteriserar honom som en man med stora fordringar på sig själf, uttröttligt verksam, klok och stark då det gällde att tillgodose rikets kraf och befästa dess maktställning.

Den franske målaren *Edouard Détaillé* afled den 24 dec. i Paris. Född 1848 i Paris kom Détaillé 1865 som lärjunge till Meissonier och debuterade 1867 på Parisersalongen med en scen från mästarens atelier. Under de närmast följande åren sökte Détaillé med förkärlek sina motiv ur militärlifvet och under fransk-tyska kriget, i hvilket han deltog som sekreterare hos general Appert, fick han tillfälle att taga en mängd skisser, hvilka han sedan fäste på duken, förvärfvande sig ett berömt namn som bataljmålare. Hans mest kända målningar äro "Segrane", "På reträtt" och "Åran". Från de senaste åren föreliggas af Détaillés hand en del krigsbilder från Tunis, några porträtt af furstliga personer, ryska revysscener m. m.

Den 28 december lades grundstenen till ett *ryskt minneskapell i Leipzig* öfver de i det stora slaget 1813 där falna ryssarne. Vid högtidligheten representerades tsaren af sin krigsminister, general Soukhomlinow jämte ett stort antal högre militärer.

TSAREWITCH, *Rysslands tronföljare*. Fotografii tagen nu vid jultiden och som visar den unge Jarsten återställd från de mystiska sjukdomar, om hvilka ryktet haft att förtälja.

EDOUARD DETAILLÉ, den berömda franske bataljmålaren. F. 1848. † 24 december.

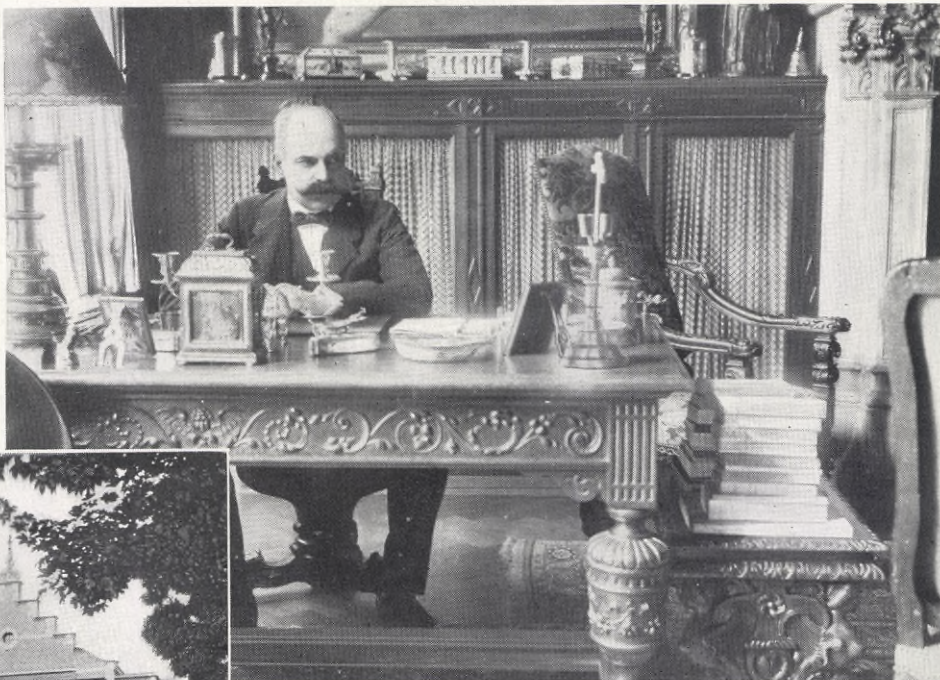
GENERAL SOUKHOMLINOW, Rysslands krigsminister, vid minnesfesten i Leipzig.

PRINS VICTOR NAPOLEON.

AF RYKTET ANGFIVEN SOM BLIFVANDE FURSTE ÖFVER ALBANIEN.

I samband med frågan om autonomi åt Albanien hafva en del utländska tidningar vetat berätta, att prins Victor Napoleon, hufvudman för huset Bonaparte, skulle af stormakterna vara designerad till det nya rikets herskare. Iven om påståendet, som troligt är, saknar all grund, torde det vara af ett visst intresse att något närmare lära känna den af beskäftiga ryktessmidare omhändertagne chefen för den berömda kejsarätten.

241 AVENUE LOUISE I BRÜSSEL, der familjen Victor Napoleon residerar.

Prins Victor Napoleon, som i sin egenskap af fransk tronpretendent bär titeln prins af Frankrike med beteckningen "kejsarlig höghet", är son till prins Jerome Napoleon och prinsessan Marie Clotilde af Savoyen och född i Paris den 18 juli 1862.

Prinsen förmäldes den 14 nov. 1910 på slottet Moncalieri vid Turin med Clémentine, prinsessa af Belgien och dotter till Leopold II. Denna förbindelse, af de båda kontrahenterna sedan länge innerligt efterlängtd, hade hos konung Leopold mött det mest hårdnackade motstånd och den kom ej håller till stånd förrän efter hans död. I äktenskapet, vid vars ingående prinsen var 48 och prinsessan 38 år, finnes ett barn, den sju månader gamla prinsessan Marie Clotilde.

Prins Victor Napoleon, hvilken, i likhet med andra landets tronpretendenter, är förvägrad rätten att vistas i Frankrike, har bosatt sig i Brüssel, där han med sin familj bebod ett magnifikt hôtel, Avenue Louise 241. Prinsen, för hvilken kejsartidens minnen, af lätt insedda skäl äro af utomordentligt högt värde, har ägnat stor omsorg åt att förvärva och omkring sig samla föremål, som en gång varit i Napoleon I:s ägo. Alla dessa dyrbara relikier förvaras i praktiga montrar, uppställda i den stora salongen i palatsets första våning.

Ehuru prinsen i sitt yttre uppträdande ger intryck af en viss timiditet, besitter han, enligt hvad honom närstående personer intyga, stor energi och fasthet i viljan. Han börjar sin dag mycket tidigt, arbetar med sin sekreterare från kl. 9 på morgonen förmiddagen framåt, tills tiden är inne för honom att lämna företräde åt de audienssökande, hvilka, tillhörande Bonaparte-partiet, i stort antal komma från Frankrike för att betyga

Efter fotografier.

Överst: PRINS VICTOR NAPOLEON. Kliphet: Bengt Sjöfversparre. Nederst: PRINSESSAN CLEMENTINE.

partiets högste chef sin vördnad och orubbliga trohet. Dessa trogna anhängare mottagas alltid med den största välvilja och inbjudas ofta som gäster vid prinsens bord.

Prins Victor Napoleon är en intresserad sportsman; han äger ett praktigt stall, är skicklig ryttare, utmärkt skytt och irlig bilist. I likhet med sin gemal är han mycket road af resor.

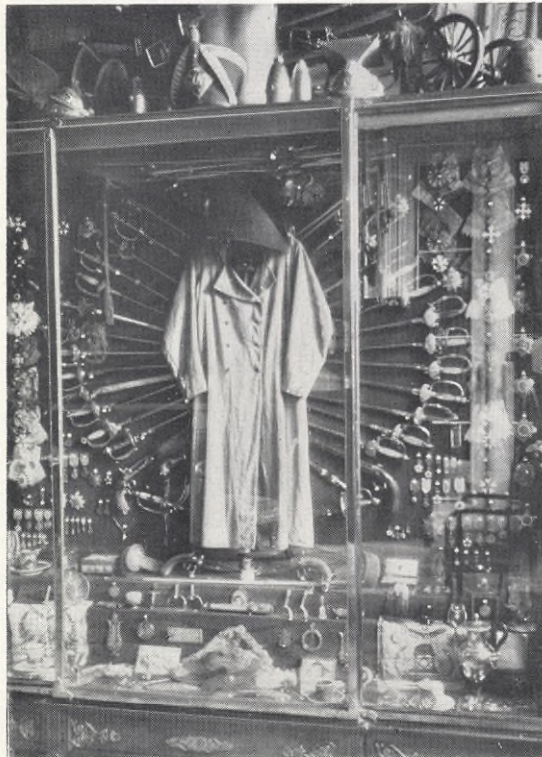
Genom sitt giftermål med prinsessan Clémentine är prinsen lierad med de förnämsta europeiska furstehusen och genom sin mor, en syster till konung Umberto, nära besläktad med den italienska kungafamiljen. — Prinsessan Clémentine, egnar sig med förkärlek åt ett omfattande välgörenhetsarbete.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Stilm-Gbg.

INTERIÖR AF PRINS VICTOR NAPOLEONS SALONGER MED DE UNIKA SAMLINGARNE AF NAPOLEON I-RELIKER

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

EN AF MONTRERNA, med den store kejsarens beryktade grå kappa.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

DET FURSTLIGA PARET I HVAR DAGSLAG.

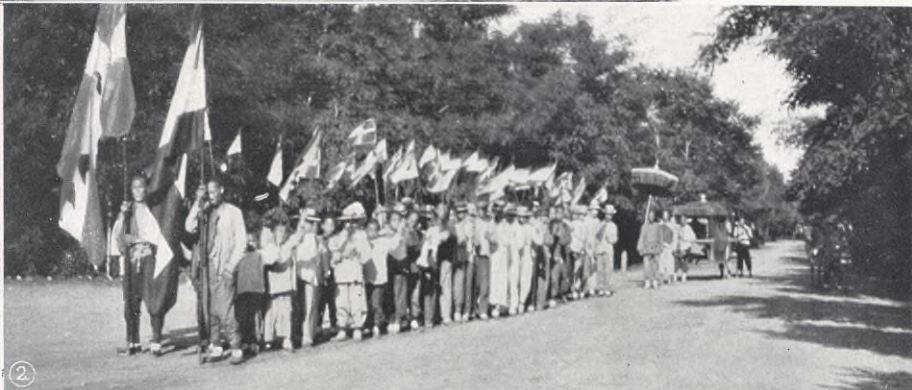

1. VID KIANCHOWS JERNVÄGSSTATION: Den svensk-kinesiska skolan i väntan på generalkonsulns besök.

2. I BÄRSTOL, under skolgossarnes eskort.

3. GRUNDSTEN LÄGGES TILL ETT NYTT KAPELL: 1. gen.-konsul Hultman, 2. missionär A. Leander, 3. fru H. Rinell.

Svenske generalkonsuln i Shanghai J. E. Hultman besökte i dec. de svenska baptisternas missionsstation i staden Kiaochow i provinsen Shangtung, norra Kina, och erhöll därvid ett det hjärtligaste

mottagande. Vid konsulns ankomst stodo kinesgossarne från missions-skolan uppställda vid järnvägsstationen, alla med små svenska och kinesiska flaggor i händerna, och tågade sedan i samlad

Från sidocraften.

Klick: Bengt Silfversparre.

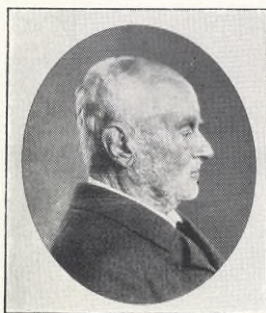
4. ARBETE MED GRUNDEN TILL DET NYA KAPELLET.

5. SKOLANS LÄRARE OCH ELEVER.

trupp framför konsulns bärstol.

Vid besöket i Kiaochow lades af konsul Hultman grundstenen till ett nytt svenskt missionskapell meddelar vår korrespondent på platsen.

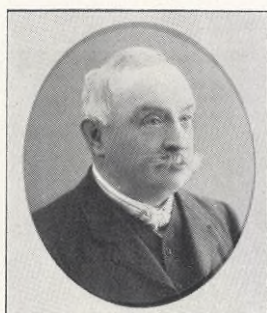
* Data å sista sidan.

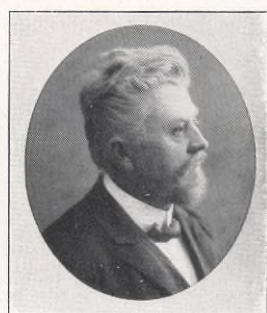
S. A. HERMELIN.
Friherre. Godsägare. —
Gripenberg. 95 år 10 Jan.*

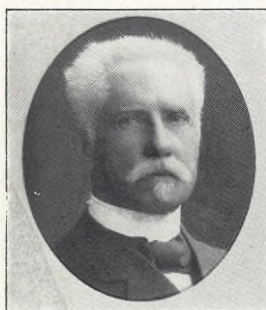
G. SÄLLING.
F. d. Riksdagsman. — Västerås.
80 år 27 Dec.*

C. R. FAGERHOLM.
Kronofogde. V. Häradshöfd.
Ljungby. 60 år 31 Dec.*

A. KARLBERG.
Folkskollär. Org. o. Kantor.
Kommunalman. — Lidhult.
60 år 27 Dec.

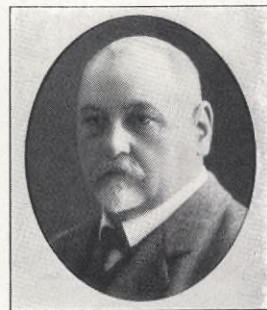
E. H. APIARIE.
F. d. Öfverste. — Växiö.
75 år 1 Jan.*

J. G. F. WRANGEL.
Generalmajor. — Östersund.
55 år 1 Jan.*

J. H. R. C:SON KJELLBERG.
Bankdirektör. — Stockholm.
55 år 6 Jan.*

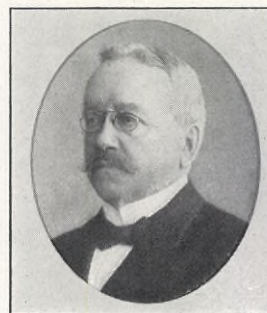
K. G. BJARKE.
Sjökaptän. — Stockholm.
50 år 3 Jan.*

P. J. K. WOLLIN.
Kontraktsprest. Kyrkoherde.
Bjärnum. 75 år 8 Jan.

G. H. T. HOLMBERG.
F. d. Folkhögskoleföreståndare.
Stockholm. — 60 år 12 Jan.*

G. L. HÖRBERG.
Rektor. — Uddevalla.
60 år 9 Jan.*

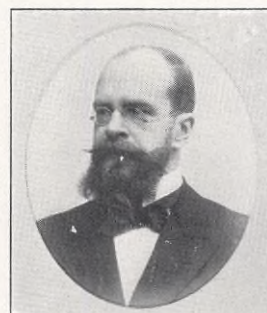
J. A. EKLUND.
Biskop. Teol. D:r. — Karlstad.
50 år 7 Jan.*

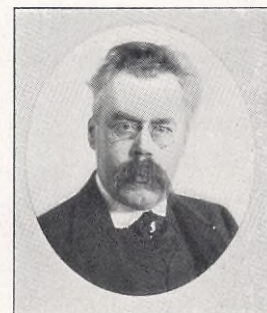
C. L. GRABOW.
Dekorationsmålare. — Sthlm.
65 år 29 Dec.*

S. ELKAN.
Författarinna. — Göteborg.
60 år 3 Jan.*

G. KOBBERG.
Docent. — Stockholm.
Nytänänd Professor.*

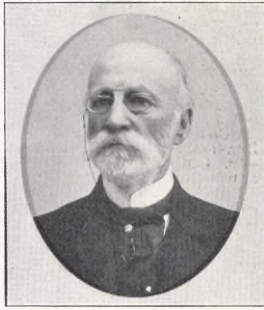

E. G. FOLCKER.
Nytänänd Intendant v. Natö-
nalmuseum. — Stockholm.

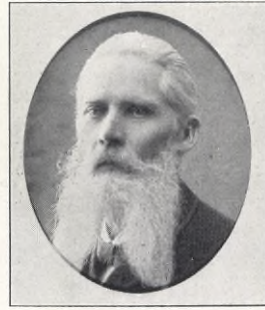
* Data å nästa sida.

C. W. F. LEISSNER.
F. d. Direktör. — Lilla Väsby.
85 år 4 Jan.*

G. B. INSULANDER.
F. d. Folkskoleinspektör. Fil. D:r.
— Stockholm. 80 år 7 Jan.*

C. O. SCHWEDER.
Agronom. — Västervik.
60 år 2 Jan.*

A. JÖNSSON.
Inspektör v. A. Sv. Utsädes a.-b.
Komm.-m. — Svalöf. 50 år 6 Jan.

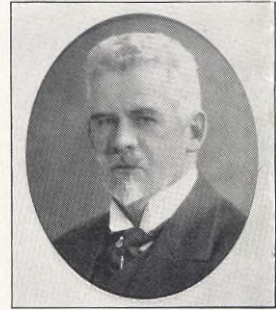
W. A. HJERTSTRAND.
F. d. Tulldirektör. — Engel-
holm. — 70 år 11 Jan.*

T. O. V. GELHAAR.
Postmästare. — Stockholm.
60 år 29 Dec.*

C. W. F. HÖGLIND.
Rådman. Auditör. — Gefle.
50 år 26 Dec.*

N. S. RETZIUS.
Stationsinspektör. — Strömstad.
50 år 4 Jan.*

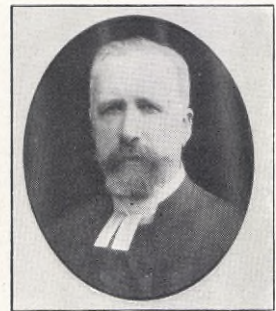
D. EKEBOM.
Sjökapten, Skattm. i Angf.-bef.
sällsk. — Sthlm. 65 år 3 Jan.

H. J. C. O. SCHÖNFELDT.
Grosshandlande. — Stockholm.
60 år 2 Jan.*

C. E. LAGERSTRÖM.
Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 27 Dec.*

L. A. PHILIPSON.
Kommunalst. ordf. Kyrkoh. —
Grillby. 60 år 24 Dec.

J. W. BERGMAN †.
F. d. Protokollsekreterare.
Stockholm. F. 32. † 1 Jan.

E. A. MALMBORG †.
F. d. Landshöfding. — Sthlm.
F. 42. † 2 Jan.*

A. T. PETTERSSON †.
Kontr.-prost. Teol. D:r. — Ha-
ninge. F. 53. † 23 Dec.*

J. VON SETH †.
Öfverstelöjtnant. — Ystad.
F. 59. † 28 Dec.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

AXEL HERMELIN. Stud. ex. 36. Inneh. Gripenbergs o. Mörbylunds fideikommissagendar, eger egend. Traneryd, Resta o. Göberg, alla i Småland samt Renstad m. fl. i Östergöt.

GUSTAF SÄLLING. Var under många år jordbrukare i Vestm. län o. inneh. derunder ett flertal kommunala uppdrag. Numera bosatt i Vesterås. Led. af styr. i Vestm. läns sparbank sedan 96. Led. af Riksd. A. K. 81—84, 94—96.

RÜDOLF FAGERHOLM. Stud.-ex. 73, hoir.-ex. 77, v. häradshöfd. 80, kronfogde i Simmerho lds höfd. 84. Ord. i styr. i här. sparbank samt dess verkst. dir., led. af styr. i länslasarettet, led. af styr. i Små. E. Banks afd.-kontor.

ERNST APIARIE. U-löjtn. v. Kronob. reg. 58, öfv.-löjtn. 92, öfverste i armén 96, afsked s. å. Led. af styr. i Sparbanken o. af Hospitalsdirektionen; led. af dir. i Räfte- o. Kap.-försäkr.-anst. Ord. i styr. i A.-B. Göteborgssystemet, ord. i styr. i Skand. Kred. a.-b. afd.-kontor i Vexjö samt kontorschef derst. F. d. led. af Vexjö stadsfullmäktige.

GUSTAF WRÄNGEL. U-löjtn. v. Kronob. reg. 77, kapt. v. Vesternorr. reg. 95, maj. v. gen.-staben 97, öfv.-löjtn. v. Hels. reg. 01, öfverste o. chef i Dalreg. 03; gen.-major samt chef i. 6te Arméförd. 10. Led. af K. Krigsvet.-akad.

JONAS KJELLBERG. Afg. ex. fr. Tekn. högsk. 78, ing. v. Bofors 79—91, disp. v. Bofors—Gullspång 92—96, verkst. dir. i Råmen—Liljedahl 85—96, kamrer i Järnkoret 97—98. Verkst. direktör i Skand. Kred.-A.-B. kontor i Stockholm o. led. af styr. sedan 99. V. ord. i Traf.-a.-b. Grängesberg—Oxelösund m. fl. Led. af Järnvägsrådet.

KNUT BJARKE. Sjökap. ex. 84; till sjöss 28 år deraf 19 år ss. befåhl. Sjötekn. biträde i K. Komerskoll. sedan 06, led. af 1906 års sjöfartssäkerhetskommitté, tillk. sakkunnig i Sjöförsv.-dep. f. omarbetn. af regl. i navig.-skol. V. ord. i direktionen i Stockholms Navig.-skola, led. af direktionen i Rydbergska stift., deputerad i Sjökaptenso. c., led. af styr. i Ångfartygsbefåhl.-sällsk. Af holländska reger. tilldelad medalj f. värdefulla meteorolog. observationer.

THEODOR HOLMBERG. Stud. ex. 71, fil. kand. 76, s. å. förordn. t. förestånd. i Tärna folkhögskola från hvilken befattning han afgick 12. Den verksamhet H. såsom föreståndare för folkhögskolan utövat har varit af banbrytande betydelse. — Vid sidan om chefskap o. lärarkall har han utövat ett flitigt föreläsarvärf i tidskrifter o. tidningar o. jämväl fr. trycket utgivit ett flertal bokarbeten. Led. af direktionen i Sällskapet f. nyttiga kunskapers spridande.

GUSTAF HÖRBERG. Stud. ex. 71, fil. lic. 84, profår s. å., lär. i Göteborg 85—87, konsistori aman. 85—1900, rektor i Uddevalla sedan sistn. år. Stadsfullmäkt. därest. 03, led. af skolorädet 03—10, ord. i styr. i Elem lärov. f. il. 04, ord. i styr. f. lägre tekn. yrkesskolan.

JOHAN EKLUND. Stud.-ex. 83, teol. kand. 90, e. o. lektor i Göteborg 89—92, presvigd s. å.; docent i apologetik i Uppsala 96, domprost i Kalmar 02, biskop i Karlstad s. 07, kyrkoh. i St. Kil, teol. dr. s. å. Teol. förf.

CARL GRABOW. Afg. fr. Fria konst. akad. 63; efter utländska studier dekorationsmålare i Stockholm fr. 73; dek. mål. v. Dram. teatern 90, men utfört ett stort antal dekor. äiven v. öfriga teatrar samt i offentl. lokaler i Stockholm.

SOPHIE ELKAN f. Salomon. Debuterade såsom författarinna 89, uti sån 99 sin första roman, "John Hall" senare följd af "Konungen", "Konungen i landsflykt" samt senast "Anckarström" (10), hvilka, alla utmärkte genom historisk skildringskonst, ställt henne i främsta ledet af nutida svenska författare. Vi hänvisa t. biografi o. helsidesportr. i ärg. VIII:32.

GUSTAF KOBB. Stud. ex. 85, fil. dr. 89, docent v. Stockh. högskola 89, lär. v. Sjökrigshögskolan 98, v. Tekn. Högsk. 99, v. Art.- o. Ing. Högsk.

Ett Märten Luther-Minne. I höjdslutningen ovanför den tyska industristaden Sonneberg ligger, inbäddad i grönskan, en liten byggnad, hvars säregna, alderdomliga utseende synes vittna om att den bakom sig har en mindre vanlig lefnadshistoria. Så är också förhållandet. En gång för flera hundra år sedan låg den som ett flitigt besöks värds hus vid den då ganska betydande byn Judenbach intill den lifligt trafikerade landsväg, som i öster ledde öfver Thüringerwald och förmedlade samfärdseln mellan Nord- och Sydtysskland. Det lilla värds huset vid vägen inbjöd till hvila och förplägning, och den gamla byn, hvilka nämner namnen på många dåtida, högt uppsatta män, hvilka varit dess gäster. Den gäst, hvars besök af ortsbefolkningen kommit att tillmätas större betydelse än något annat, är dr Märten Luther. Hans namn har genom århundraden följt värds huset och, vädjande till pietetskänslan, betryggat dess tillvaro.

För icke länge sedan var Luthers värds husets existens allvarligt hotad. Den gamla byggnaden stod i vägen och måste bort. Då trädde en affärsman i Sonneberg räddande emellan,

02—10. Led. af Riksd. A. K. 08—11, af Första Kamm. 11. I dagarne utn t. professor i matematik o. mekanik v. Tekn. Högskolan.

ERIK FOLCKER. Stud.-ex. 79, fil. kand. 86, e. o. aman. i Nationalmuseum s. å. Sv. Slöjdförening:s sekr. och red. f. dess tidskrift sedan 95. En af stift. af Fören. f. Graf. konst. Juryman vid ett flertal inhemska utställningar samt v. verdensutställ. i Paris 1900, v. konstslöjdt. i Turin. 02. I dagarne utnämnd t. intendent v. Nationalmuseum.

FERDINAND LEISSNER. Stud.-ex. 48, afg. ex. Ultuna landtbl.-inst. 55; förestånd. f. Örebro läns landtbl.-skola 55—57, landtbl.-inspektör o. lärare v. Ultuna 58, förestånd. f. Stockh. läns landtbl.-skola å Djursholm. sedan å Hesselby 65—90. Led. af Landtbl. Akad.

GUSTAF INSULANDER. Stud.-ex. 51, fil. dr. 57, fil. jubeldoktor 07 Btr. inspektör v. Stockh. folkskolor 07—09, folkskoleinsp. i Gästrik. 09—03. Led. af styr. f. sinnesslöanst. i Gelle 85—04, dess ord. f. 89—04, led. af tvångsuppostr.-komm. 96.

OSSIAN SCHWEDER. Afg. fr. Ultuna landtbl.-inst. 76, inneh. egendomen Äldersbäck 83—06, sedan sistn. år bosatt i Västervik. Ord. i fattigv.-styr. Led. af länets skytteförb. verkst. utskott, v. ord. i Västerviks skyttegille. Framstående skytt, inneh. af ärtalsmärke i guld m. fl. utmärkelser.

WILHELM HJERTSTRAND. Stud. ex. 59, kam. ex. 61, intr. i tullv. s. å., tullförv. i Malmö 98, tulldirektör derst. 04—10.

GOM GELHAAR. Stud.-ex. 72, e. o. postexped. 73, tf. telegrafass. 77—84, postexped. 81, postmäst. i Stockholm 09. Ord. i styr. i Dram. o. musik. art. pensionsfond sedan 99, styr.-led. i Tidn.-a.-b. Sverige 09; led. af Sv. Nat.-fören. m. tuberk. styrs. välgörenhetsmärkekommitté o. har inlagt en betydande förtjänst om framgången i denna välgörenhetsinstitution.

WILHELM HÖGLIND. Stud.-ex. 81, jur. ntr. kand. 87, v. häradshöfd. 90; länsbokh. i Gelleb. f. 94, rådmän i Gelle 98, auditör v. Hels. reg. s. å. Ombudsman vid Bankakt.-bol. N. Sveriges kontor. Ord. i styr. i Gelle stadens arbetsfömedl.-anst., led. af styr. i A. Grapes sjukhem.

NILS RETZIUS. E. o. stat.-skr. v. Stat. jernv. 86, stat.-insp. i Strömstad sedan 07. Led. af helseovärdsmännen, tjänstgj. som rådmän 09.

HEINRICH SCHÖNFELDT. Anst. hos firman Her. Meeths i Stockholm 81, delegare sedan 90; en af ledarne i den stora affären, utomera ombildad t. aktiebol.

CARL LAGERSTRÖM. Etabl. firman C. E. Lagerström (Frejamagasinet) 86; efter dess ombild. t. aktiebol. 02 bol. verkst. direktör

ADOLF MALMBERG †. U-löjtn. v. Verml. reg. 61, gen.-stabsoff. 67, major vid gen.-stab. 82, militärattaché i Berlin 82—85; öfv.-löjtn. v. Eilfs reg. 85, v. Verml. reg. 86, chef i Krigshögskolan 86—89, inspektör f. trän. reg. 88, öfverste i Verml. reg. 89, älsk. s. å. Landshöfd. i Verml. län 89—01. F. d. ord.-off. hos kon. Carl XV. Led. af K. Krigsvet.-akad. Komm. m. st. k. N. O.

AUGUST PETERSSON †. Stud.-ex. 71. teol. kand. 79, kyrkoh. i Ö-Haninge 84; kontr.-prost 89, orator v. prestm. i Strengnäs 91, preses v. möt. 97. Led. af direktionen i Presterskap. enke- o. pup.-kassa 01, kontroll. direktör 11, led. af styr. i Prins Carls oppfostr.-anst. å Gällö. Led. af styr. i Stockholms läns sparbank 96, ord. i styr. i Stockh.—Nymås jernv.-a.-b. Led. af prestbildn.-kommittén 97, af lärov.-komm. 99, af klockarekomm. 07. Led. af Riksd. A. K. 91—93 o. 97—02 samt Första Kamm. 07—12. Led. af konstit.-utsk.

JOHAN VON SETH †. U-löjtn. v. Sk. drag.-reg. 78, öfverstelöjtn. derst. 07. Adj. h. kon. Oscar 04. Ord. i Ystads stadsfullmäktige sedan 10 landstingsman.

köpte det gamla huset och flyttade det till den plats, där det nu står.

Med pietetsfull omsorg har det gamla värds huset återställt i sitt ursprungliga skick. Utan och innan är det sig likt sådant det fordom var.

Den i Luthers värds huset förvarade afskriften af den gamla bygdekrönikan berättar, att Märten Luther tre gånger varit värds husets gäst.

INNEHÅLL

Professor Esaias Tegner (helsidesporträtt med biografi). — Bilder ur svenska dagskrönikan. — Brokigt utomlandsnytt. — En lektion i trolleri. Af Hasse Z. — Lilla Lisa af K. G. Ossian-Nilsson. — Veckans porträttgalleri m. m.

Efter fotografier.

ETT MÄRTEN LUTHER-MINNE

Kilche. Kem. A.-B. Bengt Siljversparre, stelm. Gbg.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga pådföld.